

Hoofdstuk 142

Lieve kleinkinderen,

Een paar weken voordat onze zoon Dirk-Jelmer werd geboren, dat was op 14 april 1974, kreeg mijn schoonvader Jelmer Zandt een erge hartaanval. In het UMCG in Groningen onderging hij de eerste open hartoperatie in Nederland. De operatie slaagde en een aantal maanden later mocht hij weer naar huis. Jammer was het dat hij in het ziekenhuis een bacteriële infectie had gekregen waardoor hij veel medicijnen moest innemen. Het gevolg hiervan was dat zijn nieren niet meer goed functioneerden. Twaalf jaar later is mijn schoonvader overleden als gevolg van deze nierziekte.

Tijdens zijn begrafenisdienst in de kerk in Loppersum vergeleek de dominee Jelmer Zandt met koning Hizkia. Toen deze koning doodziek op zijn bed lag en te horen kreeg dat hij zou sterven, kreeg hij even later van de profeet Jesaja de boodschap, dat hij nog vijftien jaar in leven zou blijven.

Het verhaal uit de bijbel van koning Hizkia kunnen jullie in het volgende hoofdstuk lezen.

Hoofdstuk 142 - Hizkia - 2 koningen 18, 19 en 20

Weer gingen er jaren voorbij en de ene na de andere koning beklom de troon van Juda. Er waren jongere en oudere, verstandige en onverstandige, vrome en goddeloze, maar vanaf de eerste tot de laatste waren ze allemaal uit het huis van koning David. De Heer hield zijn belofte dat David altijd een lamp brandende zou houden in Jeruzalem. Het was ook alleen om dat woord dat de Heer het huis van David in stand hield. Niet omdat al die koningen de Heer dienden en leefden naar zijn wetten. Er zijn in Juda koningen aan het bewind geweest, die erger waren dan koning Achab en zijn goddeloze koningin Izébel.

Eén van de allerergste was Achas, de zoon van Jothan. Hij was twintig jaar oud toen hij koning werd en hij heeft zestien jaar geregeerd. Hij heeft tijdens zijn regering de Heer meer getergd dan ooit een andere koning in Juda en Israël gedaan heeft. Want niet alleen liet hij gegoten beelden maken voor de Baäls, hij offerde zelfs één van zijn eigen zonen aan de god Moloch. Een kinderoffer....

Later, toen de koning van Assyrië de stad Damascus veroverd had, ging hij daarheen om koning Tiglat-Pileser hulde te brengen en liet hij in Gods heilige tempel in Jeruzalem een altaar plaatsten voor Rimmon, de oorlogsgod van

Aram. En alsof dit alles nog niet erg genoeg was, aan het einde van zijn leven liet hij op alle pleinen van de stad een altaar voor de Baäl bouwen en *liet hij de tempel van de Heer dichtspijkeren.*

Maar weer, toen het zo erg was geworden, kwam de Heer tussenbeide. De goddeloze koning Achas stierf en Juda kreeg een koning die de Heer boven alles lief had en die er alles voor over had om Gods wet te doen en te leven in de voetsporen van koning David. **Zijn naam was Hizkia.**

Ook Hizkia was nog niet oud, toen hij koning werd. Nog maar vijftientig jaar. Hij luisterde niet naar de raadgevingen van de goddeloze vorsten van Juda, maar hij ging zijn eigen weg. Met alle energie die hij in zich had, begon Hizkia goed te maken wat zijn vader Achas kapot gemaakt had. Hij was nog geen maand koning toen de deuren van de tempel van Salomo weer opengemaakt werden. En het duurde niet lang of Gods huis was weer helemaal gereinigd.

In het heilig huis van God, voor het rokend altaar, vernieuwden de koning en zijn volk het oude verbond met de Heer. Vanaf die blijde dag was Juda weer wat het moest zijn: Gods eigen, heilig volk. Toen de tempel gezuiverd was, wilde koning Hizkia ook weer het Paasfeest vieren. Zijn boodschappers trokken door het hele land om de mensen uit te nodigen om dit oud en heilig feest in Jeruzalem te vieren. Ook naar het tienstammenrijk gingen de boden van koning Hizkia. De meeste mannen lachten hen uit. Maar toch kwamen er een aantal mensen uit de stammen Aser en Zebulon om met elkaar het Paasfeest in de tempel in Jeruzalem te vieren. Het werd een geweldig mooi Paasfeest. Het leek erop alsof de oude glorie van koning Salomo opnieuw zou beginnen.

Toen de zeven feestdagen voorbij waren besloten ze om dit mooie Paasfeest met zeven dagen te verlengen. Het werd een dankfeest voor al het goede dat zij van de Heer gekregen hadden. Na dit feest trok het volk door alle dorpen en steden en vernielden alle Baäls beelden. De gewijde stenen sloegen ze kapot en de Asjera palen hakten ze omver.

Maar al was koning Hizkia een koning die de Heer diende en het volk zijn verbond met God vernieuwd had, politiek gezien stond het er in het land niet zo best voor. Donkere wolken kwamen opzetten uit het oosten. Wat de profeet Jona in zijn tijd al zag aankomen, dat werd nu werkelijkheid. Het leger van de Assyriërs had de stad Samaria veroverd en het volk van het tienstammenrijk in ballingschap gevoerd. Tijdens de regering van koning Achas was Juda al in de macht van de koning van Ninevé gekomen. Elk jaar moest er een flinke hoeveelheid goud en zilver naar Assyrië gebracht worden.

Koning Hizkia, de trouwe dienstknecht van Israëls God, was een vazal van een heidense koning. Dit kon toch niet! Hij hoopte dat hij nog eens met hulp van

andere volken zou krijgen. En vooral dat hij met hulp van de Farao in Egypte, zijn land vrij zou vechten.

De profeet Jesaja die ook in Jeruzalem woonde en vaak bij de koning op bezoek kwam, waarschuwde hem dat hij **niet** op Egypte moest vertrouwen. Volgens de profeet kon hij beter de jaarlijkse schatting aan de koning van Assyrië blijven betalen. Koning Hizkia kon dit maar moeilijk geloven. De Heer zou hem toch wel helpen wanneer het om de vrijheid van zijn volk en ook om de tempel ging? Op een keer, toen de kans op slagen gunstig leek, kwam hij in opstand en betaalde hij geen schatting meer. Dat kwam zo:

Op zekere dag werd Hizkia ziek. Ergens in zijn lichaam zat een gezwel en hij werd steeds maar zieker. Zelf geloofde Hizkia dat hij weer beter zou worden, want hij had nog geen zoon. Hij kon toch niet sterven, als hij nog geen zoon had? Er zou toch altijd een zoon van David koning in Juda zijn!

Maar de profeet Jesaja, die hem kwam opzoeken zei tegen hem: ‘Zo zegt de Heer: ‘U zult niet weer beter worden. Maak uw laatste wilsbeschikking op, want je sterft zeer binnenkort.’

Het was alsof Hizkia een klap in zijn gezicht kreeg. Nu zou het huis van David toch nog uitsterven. Wat bleef er nu over van Gods beloften? Hij kon het niet geloven. Hij draaide zich in zijn bed om en met zijn gezicht tegen de muur begon hij te bidden. Zou de Heer naar hem luisteren en zou hij in leven mogen blijven?

Hizkia kon het niet geloven.

Hizkia was nog aan het bidden toen Jesaja al weer bij zijn bed stond. Zijn ogen blonken toen hij tegen de koning zei: ‘Zo zegt de Heer, de God van uw voorvader koning David: Ik heb jouw gebed gehoord en jouw tranen gezien.

Ik zal je beter maken. Over drie dagen zal je opstaan en weer naar de tempel gaan.

Nog vijftien jaar zal jij regeren en wanneer jouw vijand komt, de koning van Assyrië, dan zal Ik jou en alle inwoners van deze stad beschermen en bevrijden. En nu moet je een plak gedroogde vijgen laten halen en die op je pijnlijk gezwel leggen....’

Hizkia werd blij. Nog vijftien lange jaren leven.... Hij kon er bijna geen woorden voor vinden. Het was te mooi.... Maar hij voelde zich nog erg ziek. Hij had hoge koorts. Kon hij over drie dagen helemaal beter zijn? O Heer, dacht hij, U zegt dat ik beter zal worden, maar U zei ook dat ik zou sterven. Wat moet ik nu geloven? Eerbiedig vroeg hij of God hem een teken wilde geven.

Weer kwam de profeet Jesaja bij het bed van koning Hizkia en zei: ‘De Heer zal u een teken geven, dat uw gebed verhoord wordt. Kiest u maar wat gaat gebeuren: Moet de schaduw op de zonnwijzer tien graden vooruitgaan of tien graden achteruit?’

Hizkia antwoordde: ‘Laat de schaduw maar tien graden achteruit gaan.’ Diezelfde dag nog gebeurde dit machtig teken. Het was al laat in de middag en de schaduwen werden al lang, Op de zonnwijzer viel de schaduw al bijna helemaal onderaan. Toen was het alsof de Here God de zon terugplaatste aan de blauwe hemel en de schaduw op de zonnwijzer liep tien graden terug. De mensen in Jeruzalem begrepen maar niet, waarom deze dag zo vreselijk lang duurde.

De zonnwijzer van koning Hizkia.

Drie dagen later was koning Hizkia hersteld en bracht hij de Heer in de tempel een dankoffer.

Het wonder van de zonnewijzer en de wonderbaarlijke genezing van koning Hizkia werd bekend tot ver over de grenzen van Juda. Zelfs de koning uit het verre Babel stuurde boden naar Hizkia om hem geluk te wensen met zijn genezing en ook wilde hij graag meer weten over dat vreemde natuurverschijnsel. Maar dat niet alleen. De boden moesten ook het volgende vragen: Zou koning Hizkia en verbond met hem willen sluiten? Babel en veel andere volken wilden graag tegen Assyrië in opstand komen en of Hizkia mee wilde doen.

En dit was nu juist datgene, waarop Hizkia al zo lang zat te wachten. Natuurlijk wilde hij meedoen. En hij liet de boden van de koning van Babel alles zien wat hij had: zijn goud en zilver, zijn soldaten en strijdwagens, ja hij liet zien hoe sterk hij was. Met het verre, sterke Babel als bondgenoot, durfde hij alles aan....

En weer kwam de profeet Jesaja bij koning Hizkia om hem te waarschuwen. 'U heeft de boden van Babel alles laten zien,' zei hij, 'maar er komt een tijd dat al jouw schatten en ook jouw zonen en dochters weggevoerd zullen worden naar ditzelfde Babel.'

Koning Hizkia boog deemoedig zijn hoofd en zei: 'Wat u nu in de naam van de Heer tegen mij gezegd heeft, is goed. Maar ik heb mijn woord gegeven en daar houd ik mij aan.'

Niet lang na dat bezoek van de boden uit Babel, toen er in Assyrië een nieuw koning aan de macht kwam, de wrede Sanherib, kwam Hizkia in opstand tegen Assur. Een paar jaar ging alles goed. Er gingen geen grote karavanen met goud, zilver en vee meer naar Ninevé. Het leek erop dat Juda voorgoed vrij was. Maar in het derde jaar van zijn regering trok Sanherib met zijn legers het westen in en viel hij ook Juda aan. Het hele platteland roofde hij leeg en wel honderdduizend mensen uit Juda voerde hij af het noorden in.

En terwijl Sanherib met zijn hoofdmacht de stad Lachis belegerde, stuurde hij een veel kleiner leger naar Jeruzalem. Koning Hizkia kreeg spijt dat hij niet naar Jesaja geluisterd had, maar daar was het nu te laat voor.

Hij stuurde boden naar koning Sanherib en beloofde hem dat hij in het vervolg een trouw vazal zou zijn en alles wel wilde betalen om oorlog te voorkomen. Sanherib vond het voor deze keer goed, maar zei dat Hizkia dan wel moest betalen. En dat was zo'n hoog bedrag dat zelfs het goud van de tempeldeuren afgesneden moest worden om alles te kunnen betalen.

Het was maar wat goed dat Jeruzalem een sterke stad was en dat Hizkia de laatste jaren de muren en poorten versterkt had. Het leger van de Assyriërs viel de stad Jeruzalem niet aan, maar ze hadden ook geen tijd voor een lang beleg. Ze waren bang dat de Farao van Egypte met een groot leger zou komen om Hizkia te helpen. Veel soldaten van hen waren al gesneuveld en ze waren zo ver van huis. Ze waren kwetsbaar. Maar wanneer zij het handig aanpakten dan

konden ze misschien de Judeeërs zo bang maken dat ze hun stad zonder te vechten over zouden geven.

Kort na het beleg van de stad Jeruzalem stond de grootvizier van koning Sanherib met een paar andere hoge ambtenaren voor de poort van Jeruzalem. Het was duidelijk dat ze niet kwamen om te vechten, maar ze hadden een boodschap van hun koning. Hizkia wees drie mannen aan om met hen te gaan praten, boven op de stadsmuur.

De grootvizier deed zelf het woord. Met opzet schreeuwde hij zo luid dat alle soldaten op de muur hem ook konden verstaan. Om eerlijk te zijn was zijn boodschap ook niet in de eerste plaats voor koning Hizkia bestemd, maar voor Hizkia's soldaten. Hij wilde ze bang maken, zodat ze in opstand zouden komen en niet meer naar koning Hizkia luisterden en hem gehoorzaamden. Het klonk mooi, de valse woorden, die hij sprak: 'Waarom zijn jullie toch zo bang voor de grote koning Sanherib? Waarom hebben jullie de stadspoorten gesloten en staan er zoveel soldaten op de muren? O, ik begrijp het al. Jullie zijn bang dat koning Sanherib jullie ook gaat wegvoeren naar Assyrië, net zoals hij gedaan heeft met het volk van Israël. Maar was dat zo erg? Onze grote koning heeft hen meegenomen naar een land dat niet minder vruchtbaar is dan hun eigen land was. Waar ze nu wonen is ook een land, overvloeiende van koren, druiven, olie en honing. Ook in hun nieuw land hebben ze grote kuddes vee en wijngaarden. Het gaat hen goed in hun nieuwe vaderland. Ook jullie kunnen dat allemaal krijgen, **maar hier in Jeruzalem wacht jullie de dood.**

Beste mensen van Jeruzalem, geloven jullie koning Hizkia nog steeds? Hij heeft jullie wijsgemaakt dat jullie hulp zullen krijgen uit Egypte. Mooi niet, hoor. Dat is gewoon om te lachen. Egypte kun je vergelijken met een gebroken rietstengel, die als je erop leunt dwars door je hand heen snijdt!

Zegt jullie koning dat hij op de Heer vertrouwt? Geloof dat maar niet. En het helpt hem ook niets, want hoeveel volken heeft mijn koning Sanherib al niet overwonnen? Als de goden van al die landen het niet konden winnen van mijn koning Sanherib, hoe zou jullie onzichtbare God dat dan wel kunnen?

En dat niet alleen.... Is de God van jullie koning misschien wel boos op jullie allemaal? Straft hij jullie? Heeft jullie *eigen* God mijn koning Sanherib hierheen gehaald om jullie te straffen, wat dan?

Beste mensen van Jeruzalem, hoor wat ik tegen jullie te zeggen heb: Het is het beste dat jullie **niet** meer naar Hizkia luisteren en dat jullie de stadspoorten opendoen en jullie onderwerpen aan de scepter van Assur!'

Het werd stil, toen de grootvizier zijn boodschap gezegd had. Niemand durfde een woord terug te zeggen. Maar wat hij gezegd had wel diepe indruk gemaakt. Als het nu eens waar was wat die Assyriër gezegd had?

De drie mannen die door Hizkia gestuurd waren, scheurden hun kleren en gingen terug naar het paleis en vertelden wat de grootvizier gezegd had.

Hizkia schrok hevig toen hij het hoorde. Hij begreep zijn eigen soldaten heel goed. Wat zouden ze twifelen aan zijn woorden, aan zijn beloftes. Hizkia zag maar één uitweg: *hij moest bidden tot God de Heer.*

Ook hij scheurde zijn kleren en met een rouwdoek om zijn heupen ging hij naar de tempel en stortte zijn hart voor de Heer uit.

In de tempel stortte Hizkia zijn hart uit voor de Heer.

Daarna stuurde koning Hizkia een bode naar de profeet Jesaja met de vraag of hij ook een Godswoord gekregen had.

Jesaja gaf het volgende antwoord: ‘Zo zegt de Heer: Wees niet bang voor de koning van Assyrië, want ik zal hem naar zijn eigen land terug doen gaan. En daar hij zal hij door het zwaard sterven.’

Hizkia wist dat zijn gebed verhoord was en rustig wachtte hij af wat de Heer zou doen.

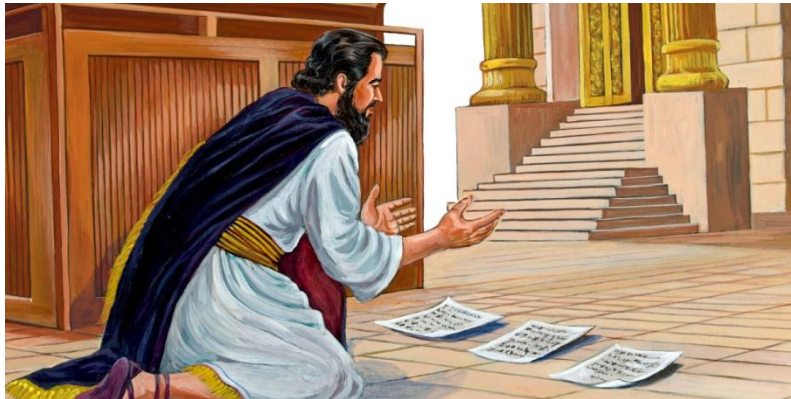
Het Godswoord dat de profeet Jesaja gekregen had werd werkelijkheid. Zo snel hij kon ging de grootvizier naar zijn koning, want het gerucht ging dat de Farao van Egypte met een groot leger eraan kwam en nu moest hij weten wat hij moest doen.

Nog één keer probeerde Sanherib het met Hizkia. Deze keer liet hij hem brieven brengen, waarin hij de Heer lasterde en zijn heilige Naam door het slijk haalde. Hizkia ging met deze brieven naar de tempel en legde ze daar bij het altaar voor God neer. Koning Hizkia bad om hulp. De Heer was toch veel machtiger dan alle afgoden van de heidenen bij elkaar! Goden van steen en hout, die door mensen zelf gemaakt waren.

Toen Hizkia terugkwam in zijn paleis was daar de profeet Jesaja die een Godswoord gekregen had.

Over Sanherib, de koning van Assyrië zei de Heer het volgende: ‘Omdat hij Mij belachelijk gemaakt en beledigd heeft, stuur Ik hem terug naar zijn eigen land. Hij zal nog geen pijl over de stadsmuur van Jeruzalem heenschieten. Hij zal

deze stad niet binnenkomen. Hij zal weer teruggaan langs dezelfde weg als die hij gekomen is.’

Hizkia ging met de brieven van Sanherib naar de tempel.

Diezelfde nacht stuurde de Heer een engel door het legerkamp van Sanherib. Deze engel van God doodde *honderdvijfentachtigduizend soldaten*.

Toen de volgende ochtend de trompetten klonken in de legerkampen van Sanherib bij Jeruzalem, bij Lachis, in het land van de Filistijnen, ja overal waar Sanheribs soldaten waren, werden de meeste soldaten niet wakker. In elke tent waren doden en van het machtige leger van koning Sanherib was weinig meer over.

Met angst in zijn hart ging koning Sanherib terug naar zijn eigen land. Hij had de Heer, de God van Juda belachelijk gemaakt. Nu had hij gezien hoe groot de macht van de God van Juda was.

In de stad Jeruzalem en in het paleis van koning Hizkia, ja in heel Juda was grote blijdschap over deze wonderbaarlijke verlossing.